

uveden závazek povinné strany takto: »otec dítěte se zavazuje, dokud se poměry nezmění, platiti měsíčně na nezl. 500 Kč na výživu a 40 Kč na věno«. Smír byl soudem usnesením ze dne 18. února 1920 ohledně nezletilce opatrovnicky schválen. Podle § 7 první odstavec ex. ř. smí býti exekuce povolena jen, lze-li seznati z exekučního titulu kromě osoby toho, kdo jest oprávněn a zavázán, také předmět, objem a čas dlužného plnění a v druhém odstavci tohoto paragrafu jest zdůrazněno, že před uplynutím lhůty pro plnění určené v rozsudku nebo v jiném exekučním titulu nemůže býti exekuce povolena. Z toho plyne, že lhůta k plnění musí býti v exekučním titulu výslovně stanovena a že soudní smír, v němž není stanovena doba dlužného plnění, není exekučním titulem. Nestačí, že si ji lze snad z obsahu exekučního titulu domysleti. Nebyla-li doba dlužného plnění smírem ustanovena vůbec, nelze ani způsobem § 7 druhý odstavec ex. ř. prokázati, že lhůta tato uplynula. Na zákonné doplňující předpisy (jako § 1418 obč. zák.), nelze bráti zřetel, poněvadž exekuční titul má býti vyzbrojen všemi formálními náležitostmi, jak jsou obsaženy v § 7 ex. ř. a nesmí v těchto směrech vykazovati pochybnosti. Ovšem soudní smír jest exekučním titulem podle § 1 čís. 5 ex. ř. a nevadí, že v něm není zmínky o vykonatelnosti.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Jest pravda, že podle § 7 (1) ex. ř. smí býti exekuce povolena, lze-li z exekučního titulu seznati zejména i čas dlužného plnění. Ale potud není v souzeném případě závady, neboť, zavázal-li se povinný soudním smírem dojednaným určitého dne, že, dokud se poměry nezmění, bude na svou nezletilou dceru platiti 500 Kč měsíčně na výživu a 40 Kč na věno bez bližšího určení dospělosti těchto splátek, není vzhledem k ustanovení § 1418 obč. zák. již podle obsahu smíru nejmenší pochybnosti, že dospělost jednotlivých splátek měla nastati a nastala vždy prvního dne každého následujícího měsíce. Rozhodnutí čís. 6302 sb. n. s., jež rekursní soud patrně na mysli měl, tu nedopadá, neboť praví jen, že nestačí, že si lze dobu plnění z jeho obsahu domysleti, avšak věc je tu jiná, ježto doba plnění jest určena zákonem, § 1418 obč. zák. Není proto správný právní názor rekursního soudu, že doba dlužného plnění smírem není stanovena, a bylo proto dovolacímu rekursu vyhověno a obnoveno usnesení prvního soudu, při čemž se k vývodům rekursu povinné strany podotýká, že, prohlásily-li strany při smířovacím roku, jak se ohledně výživy a věna své nezletilé dcery dohodly, jde o soudní dohodu povahy majetkoprávní, jež jest exekučním titulem podle § 1 čís. 5 ex. ř.

Čís. 10938.

Bylo-li poručenstvo poručenským soudem vyzváno a zmocněno k vedení sporu o zjištění nemanželského otcovství, netřeba ještě zvlášť osvědčovati právní zájem (§ 228 c. ř. s.) na zjištění sporného poměru.

Spor o zjištění nemanželského otcovství nelze oceniti podle § 500, třetí odstavec, c. ř. s.

(Rozh. ze dne 28. srpna 1931, Rv I 1/31.)

Za řízení o žalobě na uznání nemanželského otcovství žalující dítě dne 26. dubna 1930 zemřelo. Procesní soud první stolice rozsudkem ze dne 26. května 1930 uznal podle žaloby. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: K odvolacímu důvodu nesprávného právního posouzení věci teprve při ústním odvolacím jednání právním zástupcem odvolatele v tom směru uplatňovaném, že hledíc k úmrtí děcka dne 26. dubna 1930, není tu zájmu na určení podle § 228 c. ř. s., jest podotknouti, že nelze k důvodu tomu podle § 483 první odstavec druhá věta c. ř. s. přihlížeti, ježto odvolacím důvodem bylo jen nesprávné posouzení věci bez bližšího označení, o jaké nesprávné posouzení jde. Ani z jinakého obsahu písemného odvolání nelze vyčísti to, co právní zástupce teprve při ústním odvolacím jednání uplatňoval. Než, nehledíc ani k tomu, podotýká se, že tu byl zájem poručenstva dítěte a že žaloba byla podána k poukazu poručenského soudu, takže není zapotřebí dokazovati zájem podle § 228 c. ř. s. Poručenstvo dítěte mělo zajisté i nadále zájem na určení otcovství, ježto zjištění to jest předurčujícím pro případné nároky na výživu poskytovanou děcku (§ 1042 obč. zák.) a pro eventuelní nároky na pohřebné děcka, jehož dědicem jest nemanželská matka, a posléze též pro její eventuelní nároky podle § 167 obč. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Výtka, že se napadený rozsudek nezabývá s uplatněným odvolacím důvodem nesprávného právního posouzení věci, jest lichá, neboť odvolací soud přihlédl i k tomuto odvolacímu důvodu, při odvolacím řízení provedenému, a jím se v rozsudku obírá. Též právní názor odvolacího soudu, že nebylo třeba, by žalobce zvlášť dokazoval právní zájem na tom, by jeho právní poměr k žalovanému byl co nejdříve na jisto postaven (§ 228 c. ř. s.), když poručenstvo bylo poručenským soudem vyzváno a zmocněno k vedení sporu o zjištění otcovství a tím právní zájem na zjištění sporného poměru (otcovství) osvědčen, souhlasí s ustálenou judikaturou nejvyššího soudu (srovnej sb. n. s. 1943. Stejně neuveřejněné rozhodnutí Rv I 309/29), což platí i tenkrát, když původní žaloba, domáhající se výroku o uznání otcovství i výroku o plnění výživného, byla za sporu omezena jen na onen výrok. Dovolání není důvodné a nemohlo míti úspěch. K výtce dovolací odpovědi, že předmět, o němž odvolací soud rozhodl, bylo oceniti na 2.000 Kč (§ 500 odst. 3 c. ř. s.), jest podotknouti, že jde o žalobu o status, který nelze oceniti (§ 303 obč. zák.).